

VÁNYAI FEHÉR JÓZSEF

PORÖRDÖGGEL HAZA

Merített szavak, van bennük
Gyötrelem, kivirít a kín.
Alacsony köd kúszik tova,
Felhőn áttör, pirít a hold.

„Elevenszén, szigorú szél” –
Sms-sel kántálok feléd.
A lebukó nap piros gömb,
Lélek-árnyék, köd a földön.

Távoli játék az égen,
Hol felhő szakad, maga az
Otthon elmaszatolt égalj.
Porördöggel megyek haza.

ÖREG GYERMEK

Bennem akartál jobb lenni,
Jobbá válni, de mázsányi
A szív búja, a gond szava
Süketekkel kvaterkázik.

Messze, idegen csillagról
Marsapám int és dalol,
Felette üres ég zeng,
Füstként múlik, hiány dobol.

A nyár örül az esőnek,
Felkelt anyám, reggeli Hold.
Örök, öreg gyermek vagyok,
Kenyérkéregető magzat.

ÁTJÁTSZIK A SÖTÉT

Vadlibák ködfoltos égen
Át el, tovatűnik a lét.
Csak rikácsolásuk hallik
Az éjben, jajveszékelés

Túlvilági úton innen.
Ahogy átjátszik a sötét,
Az üres nincsen lesz az úr,
És „felszállnak a kék lepkék”.

Isten fia bújkáló árny,
Csontig szégyenül a világ.
Fent a holdezüst hidegül,
Lent átokverte föld feketéll.

VARGA ANDRÁS: MÁRTÉLYI TÉL

TÓTHÁRPÁD FERENC

ÉGI CSIKÓS

Égi csikón léptet a nyár,¹
sarkantyúján peng a sugár.

Égi csikós ostora szól,
csattint egyet felleg alól.

Langyos esőt szomjaz a zöld,
dörren az ég, s fürdik a föld.

Nyári eső, őszi eső,
jégcsap csúcsán áttelelő.

Léptet a nyár, s majd valahol
égi mezőn ellovagol.

RIANÁS

Nádereszen
jégcsapok állnak tótágast.

Enged a fagy,
cseppjei százfele kószálnak.

Tél dala peng,
szél viszi, nyargal a hó,

jég-zene kél...
elpihen, alszik a tó.

MINT HÁROMKIRÁLYOK

Csend volt a szobában,
csend és nagyon sötét.
Mint három jó testvér,
fogtuk egymás kezét.

Csoda történt aznap,
ahogy ott feküdtünk.
Tudtuk – félálunkban –
angyal száll felettünk.

Angyal szállt felettünk,
angyali ének szólt,
álmodtunk, és mégis
az egész igaz volt.

Csak egy csillag látszott
szent karácsonyéjjel.
Fényes aranyszállal
szórta fényét széjjel!

1. Weöres Sándor: *Égi csikón léptet a nyár* c. versének első sora.